

POSTANOWIENIE

Dnia 15 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa H. K.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej w B.
o ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 stycznia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 15 listopada 2018 r., sygn. akt V ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W świetle tej regulacji, cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek

o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może rozstrzygnąć w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jednocześnie przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. wskazał, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości. W ocenie skarżącego, Sąd Najwyższy nie wypowiadał się dotąd wprost na temat objęty skargą kasacyjną, dotyczący zasad i trybu wyboru członków rady nadzorczej spółdzielni mieszkaniowej.

W ocenie skarżącego, naruszenie prawa materialnego wskazane w ramach pierwszej podstawy kasacyjnej ma charakter oczywisty, gdyż sądy obu instancji dokonały interpretacji wybranych przepisów statutu pozwanej bez powiązania ich z innymi przepisami statutu oraz z przepisami ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych. W efekcie doszło do ustalenia, że pozwana mogła uregulować w statucie kwestie związane z procedurą wyboru członków rady nadzorczej bez uwzględnienia przepisów ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sąd Najwyższego powołanie się na potrzebę dokonania wykładni przepisów prawa wymaga wskazania tego przepisu, przedstawienia wątpliwości jakie budzi, a w razie twierdzenia, że doprowadza do rozbieżności w orzecznictwie, skarżący powinien takie rozbieżne orzeczenia sądów przytoczyć. Wniosek skarżącego tych wymagań nie spełnia. Odesłanie do „tematu objętego skargą kasacyjną”, nawet bez wskazania przepisu czy też przepisów wymagających, zdaniem skarżącego, wykładni nie może zastąpić uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wniosek taki wraz z uzasadnieniem stanowi samodzielny element konstrukcyjny szczególnego

środka zaskarżenia jakim jest skarga kasacyjna (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Jego treść stanowi podstawę rozstrzygania przez Sąd Najwyższy o przyjęciu skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania. Podstawy kasacyjne pełnią inną funkcję, ich zasadność lub bezzasadność decydują o treści merytorycznego rozstrzygnięcia. Fakt, że podstawy kasacyjne w zakresie wskazanych przez skarżącego przepisów mogą być zbieżne nie zwalnia skarżącego do rzetelnego sformułowania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Podobna ogólnikowość cechuje uzasadnienie wniosku w zakresie twierdzenia, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Skarżący nie sprecyzował jakich, jego zdaniem, konkretnych naruszeń jakich przepisów dopuścił się Sąd, co uniemożliwiona ocenę czy istotnie ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w badanej sprawie wystąpiła.

Z uwagi na powyższe Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku z § 8 ust. 1 pkt 1 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj.: Dz.U. z 2018 r., poz. 265).